

всѣко благодареніе простирамъ къмъ тебе ржката си, и ще съмъ честитъ ако бы да добыя благоволеніето ти.

Покритата Добра, при всички тіа обеща- нія и молби, не склони да си открие лицето; защото тѣй бѣше са свѣтувала отъ сестра си. Съ това тя потопаи Княза въ тежка скърбъ. Мысляше че както му казваше Грозданка, да е таа жена прѣмного грозна, и мжно ѣ бѣше да са открие отпрѣде му, ушь да го не отчяе и у- плаши съсъ грозотата си; нъ колкото и да я о- писваше въ мечтаніето си съ най-грозны черты на лицето, съ всѣ това неговата любовъ и по- чить къмъ нея, спорѣдъ добрыя ѣ разумъ, ни- какъ са не останяваше. Малко остана да са не разболеет, кога непознатата му каза: азъ та обы- чимъ о Господарю! и не ща да скрия любовъ- та, която имамъ къмъ тебе, нъ колкото много та любя, толко по-много ма е страхъ да не бы да та изгубя и да не бы ма умразишь щомъ ка- то мя видишь и като мя познаешъ. Господарю! азъ съмъ една жена съвсѣмъ грозна; ты беки мы- слишь и си въображявашъ че азъ имамъ двѣ о- чи хубави, една малка уста, зжби дрѣбни, бѣли страни и алени, и устни трындафилови? не, не; нъ ако напротивъ мя намѣришь съ криво-глѣди очи, съ голѣма уста, съ кжсъ и плоскъ нось, съ рѣдки и збъркани зжбы, тось-чясь ще си о- бърнишь лицето отъ мене, за да ми неглѣдашь грозотата. При това макаръ, ако да не бѣхъ